

BREU HISTÒRIA DE LA MARXA AL BAIX LLOBREGAT

dossier

VALENTÍ MASSANA¹

Introducció. Els orígens de la marxa moderna.

De què parlem quan parlem de “marxa”? En l'àmbit purament esportiu, la definició d'aquest concepte ha evolucionat amb el temps, especialment des de final del segle XIX i al llarg del segle XX, esdevenint una pràctica atlètica amb una normativa completament diferent de l'original, no absent de controvèrsia, tot i que assolint una acceptació social força important. Per situar el pes relatiu de Catalunya –especialment la comarca del Baix Llobregat– en el món de la marxa, cal fer una mirada enrere i anar fins als orígens d'aquesta pràctica esportiva.

Ens remuntem fins a un fet important: el 1886 s'inclou una prova de 7 milles marxa en l'*English Championships* d'atletisme i això va ajudar a fer que la prova entrés dins del calendari olímpic en els Jocs Olímpics de Londres el 1908, ja sobre distàncies curtes: 3.500 m i 10 milles, que van ser substituïdes quatre anys més tard per una única distància de 10 km i, a causa de les nombroses irregularitats trobades, el 1932 van introduir la que seria una de les dues distàncies olímpiques actuals, la dels 50 km. Des dels Jocs de 1956 se celebren totes dues, la dels 20 km i la dels 50 km marxa.

Des que és olímpica, la marxa està regida per dues normes: no botar, no flexionar. La primera fa referència al *heel and toe* (taló-dit gros) per indicar que el peu de davant ha d'arribar a terra abans que el peu de darrere perdi contacte; i la segona diu que la cama de davant, en passar per la vertical del cos, ha d'estar completament estirada. A més, no està permès cap instrument òptic per jutjar la prova, s'havia de fer a ull nu. Al llarg del segle XX, però, la manera d'aplicar el reglament ha experimentat un

canvi gairebé filosòfic, passant de tenir la necessitat, el jutge, de veure el doble contacte amb el terra, a considerar que una marxa és reglamentària quan el jutge no és capaç de veure la fase de vol dels dos peus. A més, la cama de davant ha d'estar completament estirada en el moment de contacte amb el terra. Aquest va ser un factor important per a la millora de les marques, i també perquè va convertir la marxa en una prova molt subjectiva i plena de controvèrsia.

Pel que fa a les dones, la primera constància que se'n té és de 1932, a Txèquia. Però a nivell internacional no va ser fins al 1987 que van ser incloses en els campionats mundials i no va ser considerada prova olímpica fins el 1992, als Jocs de Barcelona, sempre sobre una distància de 10 km, fins que al Mundial de 1999 es va introduir l'actual distància de 20 km.

La marxa al Baix Llobregat. Dels inicis al 1977.

A Catalunya (i de fet, a Espanya) la marxa va arribar al voltant de 1915 de la mà de dos germans nascuts a Renteria però de pares francesos, Albert i René Charlot, que pertanyien al RCD Espanyol. Amb el temps van anar captant adeptes i seguidors de la seva manera de caminar ràpid per Barcelona, perquè entrenaven per la carretera de Mataró i anaven pel Garraf, o passaven per Badalona, Manresa, Girona...

El 1917 se celebren les primeres proves de marxa a Catalunya, i el 15 d'octubre de 1922, al Parc de la Ciutadella de Barcelona, el primer Campionat d'Espanya de 50 km, que guanyà el mateix Albert Charlot amb un temps de 5h 14min 15s. Aquella distància seria la que s'implantaria com a oficial als Jocs Olímpics de 1932 a Los Angeles.

Des del 1922 fins al 1961, amb l'excepció de 1950 que

(¹) Valentí Massana Gracia. Atleta viladecanenc. Campió del món de 20 Km marxa al 1993, sotscampió del món de 20 Km marxa al 1995 i Bronze en 50 Km marxa als Jocs Olímpics d'Atlanta al 1996.

Jordi Llopart als Jocs de Moscou, Josep Marín als Jocs de Seül, Valentí Massana en la seva època de promesa i Maria Vasco a Sidney l'any 2000.

s'organitzà a València, tots els Campionats d'Espanya es van celebrar a Catalunya –a Barcelona principalment– i en 10 ocasions travessa part del Baix Llobregat: 1946, 1947, 1948, 1949, 1951, 1954, 1955, 1959, 1960 i 1961, tornant-se a celebrar en aquesta comarca als anys 1980, 1987, 1996 i 2005. El recorregut sortia de Barcelona i travessava la comarca per tornar a Barcelona. Per tant, hem de fer un salt de més de dues dècades per trobar dades d'interès sobre la marxa al Baix Llobregat. Es va tractar d'un període més d'organització de competicions que d'una època on destaquessin atletes locals. Fins aquells moments, la marxa estava fortament representada en l'eix Terrassa–Manresa. L'eclosió del Prat i Viladecans com a nuclis de marxadors és clarament posterior.

Els campionats de Catalunya de 1957 se celebren per primera vegada al Baix Llobregat, concretament a l'autovia de Castelldefels, sobre una distància de 30 km. Aquesta distància es va establir com l'oficial d'aquests campionats fins al 2004. El circuit de Castelldefels va tenir tanta acceptació que, dos anys més tard, el 1959, va tornar a ser seu tant del Campionat de Catalunya com del Campionat d'Espanya. El mateix circuit serviria per celebrar els campionats d'Espanya de 1960 i 1961.

Hauríem d'esperar sis anys perquè el Campionat de Catalunya tornés al Baix Llobregat, concretament el 26 de febrer a la localitat de Sant Boi. En aquella època les marques eren realment molt pobres i reflectien la decadència de l'especialitat comparada amb trenta anys enrere. Per situar el nivell de la marxa catalana, diguem que fins a final dels anys trenta sempre es trobava un català entre els 30 millors del món, mentre que als anys seixanta era difícil que estiguessin entre els 50 primers del rànquing mundial, i el més habitual era trobar-los entre els 100 primers.

Fins al 1976 ja no s'organitza cap campionat de Catalunya o d'Espanya a la comarca. El més destacat durant aquest parèntesi és que el 1969 apareixen els primers èxits del Prat amb Josep Marín, descobert pel pratenc Ramon

Ribas, que quedà tercer al Campionat d'Espanya de 20 km en pista celebrat a Madrid. D'aquest grupet de marxadors, pioners a la comarca, va sortir també Jordi Llopart i, anys més tard, Dani Plaza. Citem alguns exemples de la força que va adquirir el Prat als anys setanta. Marín aconseguí el títol de campió d'Espanya en pista els anys 1974, 1975 i 1977, cedint només davant de Llopart en l'edició de 1976. Aquest títol el continuaren guanyant als anys vuitanta, veritable punt d'inflexió de la marxa catalana. A nivell internacional es donen a conèixer en les copes del món de marxa de 1973, 1975 i 1977 i als Jocs del Mediterrani de 1975, a Alger, on Marín fou tercer.

El 1976, el Campionat de Catalunya se celebrà novament al Baix, a Cornellà, i va guanyar Josep Marín, mentre que el Campionat d'Espanya en pista li prengué Jordi Llopart.

Els nuclis del Prat i Viladecans

De totes les disciplines olímpiques, la marxa atlètica és la que més èxits i projecció internacional ha donat al Baix Llobregat gràcies als triomfs assolits pels marxadors de dues poblacions: Viladecans i el Prat. No en va, tots dos nuclis estan considerats el bressol de la marxa arreu de l'Estat. El perquè aquí i no en un altre lloc va dependre de factors socials, històrics i d'una conjunció de circumstàncies on la sort també va tenir un paper important. En totes dues poblacions, la figura de l'entrenador-professor va ser un dels factors clau per al desenvolupament d'aquesta disciplina.

El Prat va ser el centre pioner de la marxa a la comarca del Baix Llobregat. Aquest nucli de marxadors surt de la mà de Moisès Llopart, pare de Jordi Llopart. Un home fet a si mateix, que va portar al Prat no només un espai on entrenar la marxa atlètica sinó també un compromís amb l'esport. Moisès era marxador i va reclutar altres conciutadans per a les files del club La Seda. De mestres a deixebles, Moisès va entrenar el seu fill Jordi i també Marín. Després Llopart va entrenar Dani Plaza, el seu suc-

cessor i màxim exponent d'aquest grup als anys noranta. Tot i ser pioners, no va ser un grup tan nombrós com el de Viladecans.

La rivalitat entre Marín i Llopart va ser vigent al llarg de les seves vides esportives. I va ser precisament aquesta rivalitat la que va permetre anar superant tots els rècords any rere any, o competir per veure qui guanyava més títols i més medalles. Però el més important és que, a mesura que feien camí, van aconseguir fer arrelar una forta tradició de marxa a tota la comarca. Aquest és un dels factors clau per al desenvolupament d'una disciplina: tradició.

Cal comentar que va ser el primer lloc a Catalunya (i a Espanya) on van sortir marxadores, encara que la pràctica totalitat de l'elit en aquest camp va sortir posteriorment a Viladecans –excepte alguna representant de Cornellà, com és el cas de la marxadora Emilia Cano.

L'arribada de la marxa a Viladecans és posterior a la del Prat, i el seu naixement va tenir un fort paral·lelisme amb el pratenc. La inclusió de la marxa a les lligues de club va afavorir la necessitat de tenir marxadors i marxadores. Un grupet de corredores del Club Natació Barcelona, residents a Viladecans i entrenades per un professor de l'escola Àngela Roca, Marcos Flores –anomenat per tots "don Marcos"–, es van passar a la marxa motivades pels bons premis que el CNB ofería per guanyar les lligues de clubs. A causa de la poca presència de marxadores que hi havia en aquell moment i la bona aptitud que demostraven tenir per la prova, van veure que el seu futur esportiu anava lligat al de la marxa. Així és com van començar a sortir les primeres campiones d'Espanya a Viladecans, al voltant de 1980: Yolanda Fernández, Núria Hervás, M. Cruz Díaz o Reyes Sobrino. Els èxits de Marín i Llopart van cridar l'atenció de don Marcos, que va començar a realitzar proves de captació de marxadors, primer al col·legi on treballava i després a tot el municipi. També va aprendre molt de les seves visites al Prat per intercanviar opinions amb Moisès Llopart. Però va ser la seva enorme capacitat d'observació i de captació el que va fer que sortissin atletes com Valentí Massana, Eva Pérez, David Márquez, Beatriz Pascual... El 1983 ja entrenava un grup d'uns trenta marxadors.

A principi dels anys vuitanta Marín canvià l'escenari dels entrenaments i a les tardes... entrenava a Viladecans! i tots dos junts van planificar els entrenaments amb la filosofia d'aconseguir esportistes d'elit. El preu a pagar va ser la desaparició de la pràctica totalitat del grup de nens i nenes que entrenaven a diari per la Torre Roja, l'ermita de Sant Ramon o la zona industrial de Viladecans, ja que no van suportar l'exigència que comportava el fet d'entrenar per a

uns objectius que no eren a l'abast de tothom. Al Prat també van sortir nous grans campions i la rivalitat amb la veïna Viladecans es va mantenir durant molts anys.

Amb el temps, Llopart va canviar el seu Prat natal per Canet de Mar i la marxa al Prat va quedar representada a nivell d'elit exclusivament per D. Plaza. Però en aquell moment, la llavor de Marín i Llopart ja germinava a gran velocitat. Les estades a Salardú o Benasc durant les festes de Nadal i Setmana Santa es van fer habituals en el grup de Marín i, a l'estiu, es pujava a Font Romeu per buscar una millora dels paràmetres fisiològics. En el cas de Llopart o de Dani Plaza, aquestes estades es repartien entre l'estació francesa de Font Romeu, Ribes de Freser o el Teide.

Un fet important en la vida dels marxadors de Viladecans va ser la posada en funcionament del Centre d'Alt Rendiment de Sant Cugat (CAR). Amb Marín com a responsable nacional de marxa des de 1988 i responsable de la marxa al CAR, tots i cadascun dels del planter de don Marcos que van passar a les seves mans van anar a entrenar en aquest centre a partir de setembre de 1988. En aquell moment Viladecans es buida de marxadors d'elit pels seus carrers, quedant-hi només els atletes de les categories menors: alevins, infantils i cadets, entrenats per don Marcos. La resta, l'elit, amb Marín al CAR.

Cal dir que tant Viladecans com el Prat van acollir també altres marxadors vinguts d'arreu del país: Jaime Barroso o Manuel Alcalde –que amb el temps va deixar el Prat per instal·lar-se a Viladecans–, com els més destacats. Tampoc no s'ha d'oblidar un altre grup important de la comarca, format al voltant de la figura de Rafael Sánchez, àlies Fali, a Cornellà. D'aquí sortiren figures com Germán Nieto, que va destacar en categoria júnior, o la marxadora internacional Emilina Cano.

Fets històrics (1978-1982)

La marxa, fins al 1980, va ser una disciplina completament desconeguda, però una sèrie de fets molt propers entre ells van canviar la història d'aquest esport. El primer va passar el 2 de setembre de 1978: Jordi Llopart es proclamava campió d'Europa de 50 km marxa en el XII Campionat d'Europa d'atletisme disputat a Praga. El temps invertit per Llopart, 3h 53min 30s, representava batre el seu propi rècord d'Espanya aconseguit sis mesos abans en el campionat nacional. Marín i Llopart van agafar en aquests moments el relleu d'Agustí Jorba, que havia liderat la marxa catalana durant els darrers 7 anys.

La rivalitat entre Llopart i Marín va desencadenar que aquest últim s'esforcés per retallar terreny i el 1979, per

primer cop en la història, un atleta, Josep Marín, batia no un sinó dos rècords mundials: els 30 km en pista (2h 08min 00s) i el de les 2h (28.165 m), tots dos en la mateixa prova, celebrada el 8 d'abril a l'estadi Serrahima de Barcelona.

dossier Però el fet més remarcable de tots va succeir durant els Jocs Olímpics de Moscou, l'any 1980. Jordi Llopart es convertia en el primer atleta de l'Estat que aconseguia una medalla olímpica en la prova dels 50 km, en aquest cas de plata, de tota la història de l'atletisme espanyol. En la mateixa cursa, Josep Marín, rival etern de Llopart, aconseguia una meritòria cinquena plaça. A partir d'aquest moment els mitjans de comunicació comencen a parar atenció a la prova i, concretament al Baix Llobregat, creix l'interès per la marxa.

Aquell any, el Campionat de Catalunya tornà a Cornellà, i el guanyà Josep Marín amb un temps de 2h 13min 37s, a 28 segons dels seu propi rècord d'Espanya. L'escalada d'èxits de Marín no havia fet més que començar i dos anys després, durant els XIII Campionats d'Europa d'atletisme, el 1982, guanyava dues medalles en un mateix campionat: or en els 20 km i plata en els 50 km uns quants dies més tard. El terreny ja estava aplanat per a les futures promeses.

Marín i Llopart es van repartir els campionats d'Espanya de 50 km en ruta des del 1978 fins al 1991 —a excepció de 1987—, 8 victòries de Jordi Llopart per 5 de Marín. I també van anar superant els rècords nacionals de totes les distàncies de manera ininterrompuda: en 50 km en ruta, Llopart el 1978 (dues vegades) i 1979 (dues vegades); Josep Marín el 1980 i 1983 (rècord del món). El de 30 km en ruta, Llopart el 1978 i Marín el 1979 i 1980. El de 20 km en ruta, Marín el 1978 (dues vegades), 1979, 1980, 1982 i 1983. El de 20 km en pista, Marín el 1975, 1976 (dues vegades), 1978, 1979, 1981 (dues vegades) i 1983. En 30 km en pista, Marín el 1979 (rècord del món). I el de 50 km en pista, Llopart el 1981 i Marín el 1990.

Un dels factors clau perquè sortissin marxadors i, especialment, marxadores, va ser la inclusió de la marxa dins la lliga nacional de clubs. Aquest somni va ser possible gràcies als esforços del Sr. Eduard Garcés, que va fer que ens escoltessin des de Madrid. Amb aquest èxit, els clubs es van veure obligats a fitxar marxadors i marxadores i, per tant, a promocionar la marxa.

La marxa al Baix Llobregat (1983–2006)

Del 1983 al 1987 els èxits de la marxa al Baix Llobregat van estar associats als resultats de Josep Marín i, en

menor mesura, de Jordi Llopart. La carrera esportiva de Marín seguia imparable: rècord del món de 50 km i sotscampió del món en la mateixa distància als I Campionats Mundials d'atletisme disputats a Helsinki el 1983. Sisè als Jocs Olímpics de Los Angeles el 1984 en la prova dels 20 km, tot i trencar-se una costella pocs dies abans, la qual cosa no li va permetre sortir en els 50 km. Campió de la Copa del Món de marxa el 1985 a l'Illa de Man, i bronze en els II Campionats Mundials d'atletisme a Roma el 1987 en la prova dels 20 km, als 37 anys, tot i haver estat sotmès pocs mesos abans a una operació d'osteopatia de pubis. Va allargar la seva vida esportiva fins als 43 anys, arribant a competir als Jocs Olímpics de Barcelona, els seus quarts Jocs, on va ser novè.

Però en aquest període de 1983–1987, la prole de marxadors i marxadores de Viladecans ja feia temps que encadenava triomf rere triomf. El 1985, Reyes Sobrino i M. Cruz Díaz aconseguen donar la volta al món en arribar agafades de la mà en la final dels Campionats d'Europa júnior a Cottbus (antiga RDA). La *foto finish* no va poder distingir la guanyadora i els van donar l'or a totes dues. En el mateix campionat, Dani Plaza es penjava la medalla de plata en els 10 km.

Un any després, el 1986 M. Cruz Díaz es convertia en la campiona d'Europa d'atletisme més jove de tota la història, guanyant la prova dels 10 km marxa a l'Europeu de Stuttgart amb tan sols 16 anys. Aquest fet va restar importància a l'excel·lent actuació de Reyes Sobrino, que creuava la meta en cinquena posició.

El 1987, el Campionat d'Espanya se celebrà per primera vegada a la zona industrial de Viladecans, habitual circuit d'entrenament. En categoria júnior es viu la lluita entre l'atleta local Valentí Massana i l'atleta de Cornellà Germán Nieto, guanyant el primer en els darrers 400 m. Els duels entre aquests dos atletes va ser un clàssic de final dels vuitanta, sense oblidar el tercer en discòrdia, Julián Rizo, també de Viladecans. A l'estiu d'aquell any, Massana i Nieto aconseguen una fita històrica en guanyar plata i bronze respectivament al Campionat d'Europa Júnior, a Birmingham. En aquest mateix campionat M. Cruz Díaz es va haver de conformar amb la medalla de plata.

L'any següent, en els mundials júnior disputats a Sudbury (Canadà), Massana aconseguia una agònica segona posició, necessitant assistència mèdica en acabar, mentre que Germán Nieto arribava quart. En aquesta ocasió, M. Cruz Díaz sí que es va poder treure l'espina de sobre guanyant la medalla d'or. Era any olímpic i Marín es preparava per competir en els seus tercers Jocs, a Seül, on va doblar distància i va quedar 4t en els 20 km i 5è en els 50 km.

En aquells anys, a Cornellà va començar a despuntar la marxadora Emilia Cano, que va ser campiona d'Espanya el 1987 i el 1991.

El 1989, Massana i Nieto queden campió i sotscampió d'Europa júnior respectivament, amb rècord d'Espanya júnior de 10 km inclòs, rècord que encara perdura en els nostres dies. Malauradament, el servei militar va truncar la trajectòria esportiva de Germán, que ja no va poder continuar al mateix nivell.

Als Jocs del 92, Daniel Plaza aconseguia per a Espanya la primera medalla d'or en atletisme en unes Olimpíades. En la mateixa prova, Valentí Massana era desqualificat a falta de 2 quilòmetres quan anava a poc més de 10 segons darrere de Plaza. Un mal final per a un bon any, ja que Massana havia polvoritzat dos mesos abans el rècord d'Espanya de 20 km en ruta (1h 19min 25s), en possessió de Marín des del 1983, i va ser el primer marxador del país a baixar de la mítica barrera d'1h 20min 00s.

Un any abans, en els III Campionats del Món d'atletisme disputats a Tòquio, era Dani Plaza qui protagonitzava una situació semblant en ser desqualificat després de creuar la línia de meta en tercera posició.

El 1993 va ser un any important per als del Llobregat. La temporada va començar amb triomf de Massana en el Campionat de Catalunya, aquesta vegada a casa de D. Plaza. Aquest seria el primer de quatre anys en què el de Viladecans va ser imparable. El seu primer gran triomf va arribar a l'agost, en els IV Campionats del Món d'atletisme a Stuttgart: Massana guanyava la primera medalla d'or en la història de l'atletisme espanyol en uns mundials mentre que Plaza, en una lluita aferrissada amb Jaime Barroso, aconseguia el bronze.

El període 1993-1996 va estar dominat per les medalles dels de Viladecans, com el cas de Massana: 1994, bronze europeu en 20 km; 1995, sotscampió del món en 20 km; 1996, bronze olímpic a Atlanta en la prova més llarga, la dels 50 km. Però no totes van ser d'ell, ja que un altre jove marxador de Viladecans anomenat David Márquez es penjava la medalla de plata als Campionats del Món júnior disputats a Sidney el 1996. I el 1997, una jove Maria Vasco guanyava la medalla de plata als Campionats d'Europa sub-23.

El 1998 les noies adquireixen protagonisme, principalment de la mà de Maria Vasco, cinquena en els Europeus celebrats a Budapest. Però l'any queda tacat amb la sorprenent notícia que Dani Plaza havia donat positiu en un control de dopatge dos anys abans, durant els Campionats d'Espanya de 1996, just abans d'anar als Jocs Olímpics

d'Atlanta. Va trigar anys a netejar el seu nom, fins que, el 2004, la Corte Suprema de España el va declarar innocent. L'any 1999 seria el seu darrer any d'èxits en guanyar el Campionat d'Espanya de 50 km en ruta de Torre Vieja, on viu des de 1995.

El 2000, any olímpic, va començar amb victòria de Plaza en el Campionat de Catalunya celebrat al Prat. Poc després, en el Campionat d'Espanya, Massana abandonava lesionat i la recuperació seria llarga. Tres mesos abans dels Jocs de Sidney torna a entrenar i aconseguix un valuós diploma olímpic en acabar en quart lloc, a poc més d'un minut de la medalla de bronze.

Però la veritable protagonista d'aquests Jocs va ser Maria Vasco en convertir-se en la primera dona que es penjava una medalla, en aquest cas de bronze, en uns Jocs Olímpics. Lluny quedava la 28a posició aconseguida quatre anys abans a Atlanta. Eva Pérez, que debutava en uns Jocs Olímpics, va quedar la 27a.

Massana continuava lesionat i el 2001 seria el seu darrer any en competició. Només va poder fer tres curses en tota la temporada i, amb només deu setmanes de preparació, anava als VIII Campionats del Món d'atletisme a Edmonton. En arribar a la ciutat canadenca es va posar malalt i no va poder entrenar fins dos dies abans de la prova dels 50 km. Malgrat aquests entrebancs, va anar fins al quilòmetre 45 al costat del mexicà que finalment aconseguiria la medalla de bronze, moment en què va començar a cedir fins a arribar en sisena posició. Els seus dos companys de Viladecans, Maria Vasco i David Márquez, arribaven tots dos en cinquena posició en els 20 km marxa.

El 2002, amb Massana operat i sense poder competir, la representació del Baix Llobregat a l'elit mundial queda reservada a Vasco, Pérez i Pascual —bronze a l'europeu júnior un any abans— en noies i Márquez en nois. Després de dos anys, 2002 i 2003, en què Vasco va abandonar en els campionats d'estiu, no va fallar en la cita olímpica d'Atenes i va aconseguir plaça de finalista en arribar setena. Posició que va millorar l'any següent en els Campionats del Món a Helsinki, on va ser quarta i a molts pocs metres de la medalla de bronze.

David Márquez va aguantar a bon nivell fins al 2003, amb un setè lloc al Campionat del Món de París. Però l'abandonament del CAR de Sant Cugat primer i la pèrdua de beca després el van condicionar fins al punt que abandonava la pràctica de la marxa el 2004. Eva Pérez va deixar l'atletisme el 2005, després d'estar sota la batuta del cornellenc Fali durant molts anys.

La manca de relleu generalitzat arreu del país ha portat com a conseqüència una davallada del nivell de la marxa. Tan sols Maria Vasco i Beatriz Pascual —campiona d'Espanya el 2006—, omplen aquest buit de marxadors d'elit.

Són molts els campionats disputats per poder-los explicar tots. La taula següent és un resum de les millors actuacions dels marxadors que han sortit d'un lloc o altre de la comarca, des de 1978 fins al 2006.

dossier

	CAMPIONATS D'EUROPA	CAMPIONATS DEL MÓN	JOCS OLÍMPICS
Praga (1978)	J. Llopart (or) 50 km		
	J. Marín (5è) 20 km		
Moscou (1980)			J. Llopart (plata) 50 km
			J. Marín (5è) 50 km
Atenes (1982)	J. Marín (or) 20 km		
	J. Marín (plata) 50 km		
	J. Llopart (6è) 50 km		
Helsinki (1983)		J. Marín (plata) 50 km	
		J. Llopart (28è) 20 km	
Los Angeles (1984)			J. Marín (6è) 20 km
Stuttgart (1986)	M. Cruz Díaz (or) 10 km		
	R. Sobrino (5a) 10 km		
	J. Llopart (9è) 50 km		
Roma (1987)		J. Marín (bronze) 20 km	
		M. Cruz Díaz (4a) 10 km R. Sobrino (9a) 10 km Emilia Cano (29a) 10 km	
Seül (1988)			J. Marín (4t) 20 km
			J. Marín (5è) 50 km D. Plaza (12è) 20 km

	CAMPIONATSD'EUROPA	CAMPIONATS DEL MÓN	JOCS OLÍMPICS
Split (1990)	D. Plaza (plata) 20 km		
	V. Massana (5è) 20 km		
	J. Marín (4t) 50 km		
	Reyes Sobrino (7a) 10 km		
	Emilia Cano (11a) 10 km		
Tòquio (1991)		V. Massana (5è) 20 km	
		J. Marín (12è) 50 km	
		J. Llopart (17è) 50 km	
		M. Cruz Díaz (15a) 10 km	
		Emilia Cano (16a) 10 km	
		R. Sobrino (29a) 10 km	
Barcelona (1992)			D. Plaza (or) 20 km
			J. Marín (9è) 50 km
			M. Cruz Díaz (10a) 10 km
			Emilia Cano (22a) 10 km
Stuttgart (1993)		V. Massana (or) 20 km	
		D. Plaza (bronze) 20 km	
Helsinki (1994)	V. Massana (bronze) 20km		
	Emilia Cano (13a) 10 km		
Göteborg (1995)		V. Massana (plata) 20 km	
		M. Vasco (26a) 20 km	
Atlanta (1996)			V. Massana (bronze) 50 km
			V. Massana (20è) 20 km
			M. Vasco (28a) 20 km
			D. Plaza (11è) 20 km
Atenes (1997)		D. Plaza (10è) 20 km	
Budapest (1998)	M. Vasco (5a) 20 km		
	V. Massana (9è) 20 km		
Sevilla (1999)		V. Massana (4t) 50 km	
		M. Vasco (10a) 10 km	
Sydney (2000)			M. Vasco (bronze) 20 km
			V. Massana (4t) 50 km
			D. Márquez (20è) 20 km
			Eva Pérez (27a) 20 km
Edmonton (2001)		D. Márquez (5è) 20 km	
		M. Vasco (5a) 20 km	
		V. Massana (6è) 50 km	
Munich (2002)	Eva Pérez (10a) 20 km		
	B. Pascual (12è) 20km		
Atenes (2004)			M. Vasco (7a) 20 km
Helsinki (2005)		M. Vasco (4a) 20 km	
Göteborg (2006)	M. Vasco (15a) 20 km		
	B. Pascual (20è) 20km		